

Tractatvs De Sacramentis Et Censvris

Hurtado, Gaspar

Moretus, 1633

Dispvtatio XI. De ministro Sacramenti Pœnitentiæ quo ad casus
reseruatos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94788](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-94788)

exire: ei tamen iniungenda sunt media quæ ipsam possint à peccato auertere. Quod si illis iniunctis, nihilominus sepiùs reincident, differenda est illi aliquoties absolutionis, quo usque agnoscatur emendatio aliqua.

Pœnitentia autem, qui sequens opinionem probabilem credit aliquid sibi licere, quamvis non sit illud omittere, nequit licet negari absolutionis, quamvis Confessarius probabilius indicet illud esse illicitum; quia tunc sit pœnitentia nolens illud omittere non peccat. Quod verum est, non solum quando Confessarius tenetur ex officio audire

confessionem illius, sed etiam quando ex officio non tenetur, postquam confessionem illius audiuit: quia postquam pœnitentia admissus & auditus est, habet ita, ut si indispositus non sit, absoluatur; ac proinde ipsi sit iniuria, si ob id ei negetur absolutionis. Hanc autem iniuriam *Lorca* 1. 2. *disput.* 41. existimat esse mortalem; & *Vasquez* 1. 2. *Vasquez.* *Lorca.* *disput.* 62. cap. 7. existimat esse tantum veniale. Nos vero existimat esse mortalem, quando, attentis persona pœnitentis, & peccatis, sit ipsi graue onus iterum illa alteri confiteri, non vero quando onus sit leue.

DISP V T A T I O X I.

De ministro Sacramenti Pœnitentiaæ quo-
ad casus reseruatos.

DIFFICULTAS I.

*Vtrum in Ecclesia sit potestas reseruandi
casus in foro conscientiae.*

HÆRETICI nostri temporis irrident reseruationem casum in foro interiore & conscientiae, quia existimant, in Ecclesia non esse potestatem absoluendi in eo foro, ac proinde dicunt, reseruationem tantum

fieri in exteriori politia.

Trident.

Sotus.
Waldens.

Catholici tamen conueniunt, in Ecclesia esse potestatem reseruandi casus in foro interiori & conscientiae; quod definitum est in Tridentino *sess.* 14. *cap.* 4. & oppositus error damnatus est *can.* 11. Quod etiam constat ex antiquissimo *vñi* Ecclesie, quem fuisse *Sotus* in 4.d. 18. q. 2. art. 5. & *Waldens* tom. 2. de *Sacramentis* c. 149. ostendunt testimonij *Patrum*, præsertim *Innocentij* III. in *Sermon de Natali Apostolorum Petri & Pauli*: & eum vñsum etiam nunc seruari constat, quia in *Iure Canonico* multi sunt casus Pontifici & Episcopis reseruati, & etiam sunt in *Religionibus* reseruati *Prælati* earum.

Ratio autem huius Catholicae doctrinæ est, quia reseruatio nihil aliud est quam limitatio iurisdictionis compleæ ad absoluendum in foro conscientiae quoad aliquos casus; in Ecclesia autem superioris possunt illam in inferioribus quoad aliquos casus limitare, quia iurisdictionem compleam inferioribus concedunt, & in eos à superioribus dimant, & dependent ab ipsis reseruatur; ac proinde eam possunt illis quoad aliqua non concedere, & semel concessam limitare.

Maior.
Vasquez.

Ex quo deducitur, potestatem reseruandi casus in foro conscientiae repertum in *Romanio Pontifice*, & in *Episcopis*, & in *Prælati Religionum*, etiam in *immediatis domorum*, & in *quocumque alio* habente iurisdictionem ordinariam, quia ab omni eo dimant iurisdictionem compleam in alios: & ob hanc rationem hæc potestas etiam est in *Parochis*, ut contra *Suarez* & contra *Ochagaviam* aduertunt *Maior* in 4.d. 17. q. 5. & *Vasquez* 9. art. 3. dub. 5. quia quamus id non sit *Parochis* in *vñi*, tamen per non-*vñsum* non amittitur potestas. Excipimus reseruationem *venialium*, & etiam *mortalium* iam legitimè confessorum, quæ reseruari non

possunt nisi à *Papa*, quia ipse est qui immediate concedit iurisdictionem completam in predicta peccata omnibus *Sacerdotibus*, & à quo immediate conseruatur, ob quod nullus inferior potest eam illis limitare quoad hæc peccata.

DIFFICULTAS II.

*Vtrum reseruatio possit fieri pro arbitrio
superioris absque legitima causa.*

Conueniunt Doctores, reseruationem factam absque legitima causa, esse illicitam, quia est pœnitentibus onerosa, ob quod confessio sit illis molestior & difficilior, quod non est faciendum absque rationabili causa; imò est iniuriosa Confessariis habentibus iurisdictionem ordinariam, quia est minoratua iurisdictionis illis ex proprio officio competentis.

Eit tamen difficultas, An reseruatio facta absque rationabili causa sit etiam nulla.

Circa quam conueniunt communiter Doctores, reseruationem quamvis sic factam, respectu Confessariorum delegatorum esse validam, quia iurisdictio delegata conceditur & conseruatur à delegante pro libito; ergo quando ipse illam non concedit quoad aliqua peccata, aut semel concessam limitat, non erit in delegato quoad illa aliqua peccata, ac proinde ita valida erit, ut absolutione delegati ab eis peccatis sit nulla, utpote facta à non iudice quoad illa.

Punctum ergo difficultatis est, An reseruatio respectu Confessariorum ordinariorum sit nulla, quando facta est absque rationabili causa.

Sotus in 4.d. 18. q. 2. art. 5. *Ruardus* ar. 3. *Sotus.* contra *Caluinum*, & *Vasquez* q. 9. 1. art. 3. du- *Ruardus.* bio 4. *absolutè docent*, esse nullam (quod *Maior* *Angelus* *Angelus.* *disput.* 17. q. 5. & *Angelus v. Caius* existimat verum de reseruatione facta ab Episcopo) quia Pastores ordinarij, ut Episcopi & Parochi, ex proprio officio, & non pro libito superiorum habent iurisdictionem completam ad absoluendum ab omnibus peccatis; ergo quando sunt pastores ordinarij, aut quamdiu perseverant tales, nequit illis iurisdictione ad absoluendum limitari validè absque causa rationabili.

Silvester v. Confessor 1. q. 3. *Henriquez* Quod- *Henriquez.* *lib.* 1. q. 27. *Suarez* *disput.* 29. *lect.* 4. & *Egidius* d. 8. *Suarez.* *Egidius.* *P. 3. dub. 11.*

Maior.
Angelus.

dub. 11. absoluē docent esse validam (quod Maior & Angelus existimant verum de referuacione facta à Papa) & meritò: quia iurisdictio completa inferiorum ad absoluendum etiam ordinaria conceditur & dimanat à superioribus pro libito ipsorum, dum pro libito inferioribus assignant subditos quoad absolutionem; ergo pro libito superiorum absque aliqua causa potest in principio validè limitari, vt non sit pro omnibus casibus. Quod si in principio potest, etiam poterit postea, quāvis in principio non fuerit limitata; quia nullo fundamento ostendi potest eam iurisdictionem sic in principio absoluē donari, vt postea nequeat à superioribus validè limitari; quod totum non leviter confirmatur ex eo, quod quando adest rationabilis causa, potest à superioribus non tantum validè, sed etiam licet limitari.

Quod autem iurisdictio ordinaria conueniat Pafitoribus ordinarijs ex suo proprio officio, vel potius in ordine ad proprium officium, non obstat vt possit à superioribus limitari, quāvis non auferatur officium; quia iurisdictio ordinaria, & officium ipsius Ordinarij sunt semper superioribus subordinata modo prædicto.

DIFFICULTAS III.

Vtrum reseruatio casus fiat tantum ratione censuræ, an etiam ratione peccati & culpæ.

SUPponimus Primo, in Ecclesia esse potestatem reseruandi peccata, tam ea quibus annexatur censura, quāvis ea quibus non annexatur, & de facto Episcopos & superiores Religionum aliquando reseruare peccata, quibus nulla annexatur censura: in dī etiam Rom. Pontificem antiquitus aliqua peccata reseruasse, & sibi, quibus nulla erat annexa censura, vt deducitur ex can. *Latorem* 33. q. 2. Iam tamen nullum esse peccatum à Pontifice reseruatum, cui non sit censura aliqua annexa, quia reseruatio in eo canone facta, & qualibet alia, si verè fuit, iam est defuetudine qualifata. In dī nullum est hodie peccatum reseruatum Pontifici, cui non sit excommunicatio annexa, excepto peccato simoniae ordinantis, & peccato simoniae ordinati, quod reseruatum est Pontifici, & tamē ei non est annexa excommunicatio, sed suspicio annexa à Sexto V. in Bulla, quā affert *Sayrus* li. 4. c. 14. cuius suspensionis fit mentio in Bulla Clementis VIII. quam etiam affert *Sayrus* in fine dī libri.

Supponimus Secundo, circa peccata reseruata, quibus annexa est censura, esse in Ecclesia potestatem reseruandi culpas & censuras simul, & reseruandi culpas absque censuris, & censuras absque culpis: quod deducitur ex Tridentino less. 14. cap. 7. & can. 11. & ostendi potest ratione adducta Difficultate 11.

His suppositis, difficultas est, An de facto, quādo reseruantur peccata quibus annexa est censura, reseruuntur quoad culpas tantum, an quoad censuras tantum, an quoad culpas & censuras simul.

Circa quam conueniunt Doctores, peccata reseruata ab Episcopis & Praelatis Religionum, reseruari quoad culpas & quoad censuras simul, & id ab ipsis intendi; & peccata à Pontifice reseruata, ad minus reseruari quoad censuras,

Punctum ergo difficultatis est, An peccata à Pontifice reseruata etiam reseruentur quoad culpas, & non tantum quoad censuras.

Durandus in 4.d. 17. q. 15. nu. 13. docet, Pontificem tantum reseruare peccata quoad censuras, & non quoad culpas: ex quo ipse inferit, reseruationem Pontificiam tantum fieri quoad forum exterius, non quoad interius & conscientia.

Sotus verò in 4.d. 18. q. 2. art. 5. Suarez disp. 29. fact. 2. Vasquez quest. 91. art. 3. dub. 1. Henriquez *Suarez* lib. 6. c. 14. Egidius disp. 8. num. 83. & communiter Doctores docent, peccata à Pontifice reseruata, etiam reseruari quoad culpas, & non tantum quoad censuras; & meritò: quia ex una parte id possum Pontifices, & ex altera parte ea peccata abolutè & absque illa limitatione reseruant, ergo quo ad utrumque reseruant. Quod maximè confirmat communis Ecclesiæ sensus & vsus, alias peccatum simoniae ordinationis tam actiuā quāvis passione à Sexto V. reseruatum, cui tantum est annexa suspicio, posset sacramentaliter absoluī quoad culpam à Confessario ordinario, quia suspicio, que secundū Durandum est tantum reseruata, non impedit absolutionem à peccatis & culpis.

Nihilominus quia Pontifex non vult reseruare, nec reseruat peccata nisi eis annoctuā censuram, & eam etiam reseruando, eo ipso quod per absolutionem dī tam auferunt censura à peccato reseruato à Pontifice, aut auferunt reseruatio censura, censurā ablatā reseruatio quoad culpam; ac proinde eo ipso quod conceditur facultas ad absoluendum à censura, etiam censurā concessa ad absoluendum à culpa, & econtra, ob rationem dī tam, in quibus Suarez, Egidius & communiter Doctores conueniunt, & quoad omnia haec idem ob eam rationem credimus circa peccata quoad culpas, & quoad censuras simul reseruata ab Episcopis & à Praelatis Religionum.

Addunt Henriquez & Egidius, quod quando peccata à Pontifice reseruata ita committuntur, vt *Egidius* ratione ignorantiae censura non incurrit censura, peccata non maneant reseruata: quod absque dubio etiam dicent de peccatis reseruatis ab Episcopis & à Praelatis Religionum, quibus annexa est censura reseruata, quia est eadem ratio.

DIFFICULTAS IV.

Vtrum venialia peccata possint reseruari.

Difficultas procedit de reseruatione sumptuaria pro limitatione iurisdictionis ad absoluendum (quāvis ex vi illius peccata sic reseruata non relinquantur ex obligatione confitenda) quā dī potest reseruari quoad absolutionem.

Vasquez quest. 91. art. 3. dub. 2. docet, peccata venialia (& idem est de mortalibus iam legitimè confessis) non possunt validè reseruari quoad absolutionem, quia Sacerdotes ex vi ordinacionis accipiunt immediate à Christo iurisdictionem completam ad absoluendum à venialibus, sicut etiam potestem ad consecrandum; ergo Ecclesia nequit illam validè auferre nec limitare, sicut nec potestem ad consecrandum.

Suarez disp. 29. fact. 3. Filliū tract. 7. c. 10. *Suarez* questio 2. & Egidius disp. 8. dub. 1. docent, Ecclesia posse validè reseruare peccata venialia quoad absolutionem (& idem est de mortalibus iam

iam legitimè confessis) & meritò: quia Sacerdotes ab Ecclesia accipiunt iurisdictionem completam ad absoluendum à venialibus, ut diximus Disp. x. Difficul. x. ergo Ecclesia potest eam validè auferre & limitare, quamvis non quicunque, sed tantum Pontifex, quia ipse est qui iurisdictionem completam in illa concedit omnibus nulli subordinatum, saltem quantum ad valorem actuum illius.

Addidimus, Ecclesiam non solum posse venialis, & etiam mortalia iam legitimè confessa quoad absolutionem referuare, sed etiam omnino perfectè, sumpta referuacione pro limitatione iurisdictionis ad absoluendum à peccatis ex obligatione confitendis; quia Ecclesia etiam potest obligare ad confessionem dictorum peccatorum, ut diximus Disputatione vii. Difficultate viii.

DIFFICULTAS V.

Vtrum peccata mortalia omnino interiora possint referuari.

Ratio difficultatis pro parte negatiua est, quia Ecclesia non habet potestatem in actus merè internos, cùm de eis, vtpote merè internis, nequeat iudicare, ergo non potest illa referuare.

Nihilominus Doctores conueniunt, in Ecclesia esse potestatem referuandi peccata merè interna, nempe peccata infidelitatis & odij, & desperationis. Ita Suarez disp. 29. sect. 3. Valquez quæst. 91. art. 3. dub. 4. & Egidius disp. 8. dub. 11. & merito: quia iurisdictione completa ad absoluendum à mortalibus merè internis etiam conceditur ab Ecclesia; ergo quoad hæc peccata potest ab Ecclesia limitari.

Ad rationem ergo Difficultatis concedimus, in Ecclesia non esse potestatem in actus merè internos ad eos præcipiendum, nec ad eos prohibendum, nec ad eos puniendum, quia potestas ad id conuenit Ecclesiæ ratione generali superioris & legislatoris humani; superior autem & legislator humanus, quamvis possit præcipere, prohibere, & punire actus externos, non tamen actus merè internos, cùm nequeat eos cognoscere: peculiari tamen commissione & institutione Christi habet potestatem, & iurisdictionem circa actus merè internos ad absoluendum ab eis, & ad eam communicaendam inferioribus.

Observandum tamen est, quid quamvis in Ecclesia sit potestas ad referuanda peccata merè interna, tamen non expedit illa referuare, tum quia non sunt alii nocua, tum etiam quia regulariter non agent speciali aliqua curatione, quæ ab ordinariis Confessariis adhuc non possit.

DIFFICULTAS VI.

Vtrum quando peccatum aliquod mortale simpliciter referuatur, etiam censetur referuatum, quando est in dubio.

Supponimus, in quo Doctores communiter conueniunt, peccata mortalia dubia (id est ea de quibus quis dubitat an commiserit illa, vel an sunt mortalia) referuari posse. Ita Armilla v. Casius 13. Corduba in Regulam S. Francisci cap. 7. Henriquez lib. 6. cap. 14. Sancius in Summa lib. 1. cap. 10. Suarez de Censuris disp. 4. sect. 6. & Sá

v. Casius reseruatus num. 5. & merito: quia iurisdictione completa ad absoluendum à peccatis mortalibus quomodolibet dubijs, etiam communicaatur à superioribus; ergo potest quoad illa à superioribus limitari.

Hoc ergo supposito, difficultas est, Ari quando peccatum aliquod mortale absolute & simpliciter de facto referuatur, nulla facta mentione dubijs, nec certitudinis peccati, quando dubium est an sit commissum, etiam censetur de facto reseruatum; aut si certum est fuisse commissum, tamen est dubium an fuerit mortale, siue ex defectu grauitatis materie, siue ex defectu deliberationis perfectæ, siue aliunde, quia quando non fuit mortale, non est reseruatum.

Armilla & Corduba partem affirmatiuam tueruntur, quia in dubio tutor pars est eligenda; ergo

quando quis est dubius an commiserit peccatum, quod est absolute reseruatum, vel an fuerit mortale, tenetur procedere ac si certò commississet illud, & ac si certò esset mortale, ne se temerariè exponat periculo recipiendi absolutionem ab eo qui non habet iurisdictionem in illud peccatum, si forte fuit verè commissum, & verè fuit mortale, ac proinde inualidam, vtpote à non iudice.

Suarez verò, Sá, & communiter recentiores partem negatiuam tradunt, & merito: quia reseruatio, vtpote odiosa, potius est restringenda quam amplianda; ergo quando reseruatur peccatum aliquod simpliciter & absolare tale, in eius reseruacione non comprehenditur peccatum sub dubio, alijs reseruatio ampliaretur, quia peccatum dubium, minus quid est quam peccatum simpliciter.

Ad rationem ergo aduersariorum respondemus, propositionem illam, *In dubio tutor pars est eligenda* (quæ tantum est vera de puro dubio, quando scilicet quis manet pendulus, nulli parti, nec affirmatiuæ nec negatiuæ assentiens) non habere locum in praesenti Difficultate: quia quando peccatum est in puro dubio, an scilicet sit commissum, vel an sit mortale, non est purum dubium, an comprehendatur sub reseruacione peccati simpliciter, quia probabile est, & nobis probabilius, non comprehendendi; sed habere locum in alijs difficultatibus, an scilicet sit necessariò confitendum, quia tunc tutor pars est eligenda, ac proinde peccatum illud est necessariò confitendum.

DIFFICULTAS VII.

Quæ peccata sint de facto reseruata.

Supponimus, in quo conueniunt Doctores, de facto nullum peccatum veniale, quantumvis exterius, esse de facto reseruatum; & nullum purè internum, quantumvis mortale & grauissimum, vñ odij Dei, & desperationis, & heres, esse reseruatum.

Hoc ergo supposito, certum est, plures esse casus Pontifici reseruatos, qui continentur in Bulla Coenæ Domini, & in Decreto, & in Decretalibus, & in 6. & in Clementinis, & in Extrauagatibus, & in motibus proprijs, qui omnes sigillatim referuntur à Suarez Tomo de Censuris, à disp. 21. & à Tole-

tolib. 1. à cap. 18. & à Reginaldo lib. 1. cap. 11.

Quod Episcopos verò duobus modis fieri possunt, vñ ipsi peccata referuentur. Vno modo, lure peculiari Episcopatus; & de peccatis sic reserua-

to.

Reginald.

teris Episcopo nihil in particulari dicemus, quia eorum referatio pender ex varijs cōstitutionibus & consuetudinibus dicēsum, que confulendē sunt. Altero modo, iure communi, que scripto, sive consuetudine introducto: Iure autem communi scripto nullum est peccatum propriè referatum Episcopo. Ex referatis tamen Pontifici remittitur Episcopo percussio violenta Clerici, quando non est enormis, in cap. *Peruenit* 17. de Sententia excommunicationis: & eriam enormis, quando percutiens est legitimè impeditus adire Pontificem, in cap. *Ea noscitur* 13. & in cap. *Quamvis* 58. de Sententia excommunicationis; sub onere tamen, quod ab solitus comparebit coram Pontifice, & recepto ab ipso iuramento comparendi, celiante impedimento (excepto impedimento impubertatis, quia impubes non obligatur ad comparēdum) quod Doctores in casu legitimi impedimenti extendunt ad omnia peccata Pontifici referata, & supponi videtur in cap. *Eos qui* 22. de Sententia excommunicationis, in 6. Deinde iure communi scripto Tridentini sēss. 24. cap. 6. de Reformatio- ne committitur Episcopis per se, aut per Vicarios ad id specialiter deputatos, quodcumque peccatum Pontifici referatum, quando non est publicum, etiam peccatum heresies exterioris, quamvis hoc ipsi tantum per se ipsos. Sed an nunc possit Episcopus vii hac commissione Tridentini quoad casum heresies, & quoad alias causas Bulle *Cœna Domini*, non conuenit inter Doctores; quia plures affirman, & alii non pauci negant, de eo tam legatur Sancius in *Summa lib. 2. c. 11. n. 27.* Iure verò communi consuetudine introducto referati sunt Episcopis quatuor casus, qui continentur in Extrinsecus, *Inter cunctas*, de Privilegijs, & in ea eorum referatio approbatur. Primus est, homicidij voluntarii: secundus est, peccati falsificandi scripturas, id est faciendo scripturas falsas, aut veras faciendo falsas: tertius est, sacrilegæ violationis immunitatis & libertatis Ecclesiasticæ: quartus est, fortilegij seu diuinacionis.

Quoad Parochos certum est, iure communi nullum esse illis peccatum referatum: sed an sit aliquod iure aliquo peculiariter Episcopali, constabit ex peculiaribus Constitutionibus & Consuetudinibus cuiuscumque Episcopatus. Quod ad Prælatos Religionum, certum est, eos, adhuc Generales, Bulla quadam Clementis VIII. non posse absque consensu Capituli, seu Congregationis generalis, vel Provincialis, referare, nisi vnde decim genera peccatorum. Primum est, beneficia, in cantationes, & fortilegia: secundum, apostasia à Religione, etiam habitu retento, quando eo peruenit ut fiat extra septa Conuentus: tertium, nocturna ac furtiva è Conuentu egrelio, etiam absque animo apostataandi facta: quartum, proprietas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale: quintum, iuramentum falsum in iudicio regulari seu legitimo: sextum, procuratio, auxilium, seu confilium ad abortum faciendum post animatum fœtum, etiam effectu non fecuto: septimum, falsificatio manus, seu signi Officium Conuentus: octauum, furtum de rebus Conuentus in ea quantitate quæ sit peccatum mortale: nonum, lapsum carnis voluntarius opere consummatus: decimum, occisio, aut vulneratio, seu grauis percussio cuiuscumque persona: vnde decimum, malitiosum impedimentum, aut retardatio, aut aper-

tio litterarum à Superioribus ad inferiores, vel ab inferioribus ad Superiora missarum.

Observandum tamen est, iure dictæ Bullæ Clementis VIII. non referari de facto dicta vnde decim genera peccatorum, sed permitti Prælatis, ut ea omnia vel aliqua possint referare, & eo statui, ut præter ea vnde decim non possint aliud genus peccati referare, nisi ex consensu Capituli generalis, vel Religionis pro tota Religione, aut pro parte Religionis, vel Provincialis pro tota Provincia aut pro parte illius, & non nisi graue, ut constat ex dicta Bulla: ac proinde non poterunt referare peccata grauia dubia, quia hæc non sunt simpliciter peccata grauia, sed peccata grauia secundum quid, & cum addito dubio, quod est valde diminuens. Vnde absque dicto consenserunt non poterunt aliud peccatum graue, præter dicta illa vnde decim, prohibere, nec aliquid, cuius transgressio sit peccatum graue, distinctum ab illis vnde decim præcipere, sub excommunicatione eam referando; quia id est peccatum illud referare quoad excommunicationem ipsi annexam, & alias ferè frustaneum est dictum ius Clementis VIII. quia ferè tam onerosum & molestum est inferioribus, quibus Pontifex quoad hoc fauere intendit, peccatum quoad solam excommunicationem referare, ac si etiam simul quoad culpā. Quæ verò peccata sint de facto in qualibet Religione referata, pendent ex varijs eorum Cōstitutionibus & Consuetudinibus.

Addimus, ut contra Henriquez, Rodriguez, & Sā adiuvant Cordubal. 1. quæst. 30. *Vimbertus* *Cordubal* in Explicatione Regulae S. Benedicti, & *Turrianus* *Vimbertus* *disp. 31. dub. 9.* & sentiebant Suarez & Valquez, *Turrianus* *Prælatos Religionum* posse modo prædicto peccata Nouitiorum referare, quia Nouitius quamdiu in Religione perseverat, est subditus Prælati, alias maneret immediatè subditus Pontifici, quia non maneret subditus Episcopo: & Prælatus Religionis est pastor illius, & ob id confitendo Prælato, vel alteri de licentia illius, satis facit præcepto annua confessionis; ergo potest peccata illius referare, ita ut quamdiu in Religione perseverat, nequeat à Confessario ordinario absolu, quamvis possit post exitum à Religione. Vnde peccata quæ de facto in Religione referuantur, non facta exceptione Nouitiorum, etiam confitentur referata pro illis; quod in nostra Societate servatur, & firmatum est Regula 7. Magistri Nouitiorum confilio doctissimorum facta.

DIFFICULTAS VIII.

Vtrum confitens habenti facultatem absoluendi à referatis, si inculpabiliter omisit peccatum referatum, maneat liber à reservatione omisi.

Upponimus, confessione peccati referati, facta habenti iurisdictionem in illud, sine ordinariam sine delegatam, quamvis invalida, vel quia scienter fuit omisum aliquod peccatum, vel quia non fuit dolor sufficiens, vel aliter, satis fieri reservationi, ita ut quamvis sit iterum necessarium confitendum, non maneat referatum, & possit ordinario Confessario confiteri, quia referatio ad id tantum ordinatur, ut peccata referata confiteantur habenti iurisdictionem in illa, & ipse

ipse iudicet de illis pro eis pœnitentiam conuenientem imponendo, & ab eis absoluendo, quæ omnia fiunt in confessione illi facta, quamvis inuiaida.

Hoc supposito, difficultas est, An peccatum reseruatum, quod inculpabiliter omittitur, ex ignorantia aut ex obliuione in confessione facta habenti iurisdictionem in illud, maneat absque reservatione.

Adrian. Courru. Canis. Lederm. Fillius.
 Adrianus in 4. quæst. 4. de Confessione, Courruias in cap. *Alma mater*, 1. p. §. 11. nu. 12. Canis Relect. de Pœnitentia, par. 5. Ledef. 2. par. quarti, q. 8. art. 2. dub. 8. & *Filiuclius* cap. 10. puncto 12: partem affirmatiuam tenuerunt; quia quoniam absoluere a peccatis confessis, eo ipso saltem virtualiter vult absoluere ab omnibus a quibus potest, quamvis omisiss inculpabiliter; quia eo ipso quod absoluere pœnitentem a confessis, vult iustificare pœnitentem, quod non fit absque remissione omnium mortalium, ergo si alias habet potestatem absoluendi ab omnibus peccatis pœnitentis, etiam a reseruatis, vere absoluere ab omnibus, etiam a reseruatis inculpabiliter omisiss.

Suarez verò dil. p. 31. scit. 4. & Vasquez q. 91. art. 3. dub. 5. partem negatiuam tradunt, & merito: quia reseruatio ad hoc fit, vt peccata reseruata exprimantur habenti potestatem in illa, vt de illis iudicet pœnitentia & medicinam conuenientem adhibendo, & ab eis directe absoluendo ergo quando non exprimuntur, nec directe & distinetè indicantur, non satisfit eorum reseruationi, quamvis per absolutionem per accidens simul cum alijs remittantur. Quod etiam est verum, vt Vasquez aduerit, quamvis habens potestatem in reseruata, siue ordinaria siue delegata, habeat directam & expressam intentionem absoluendi in reseruatis (nisi alias possit extra confessionem ab illo que absolutione reseruationem auferre) quia ea intentio suppleret nequit defectum confessionis necessarij facienda habenti potestatem in reseruata requisita ratione reseruationis, vt conuenienter iudicet de illis, & defectum talis iudicij. Addidimus, nisi alias possit extra confessionem absque absolutione reseruationem auferre, quia si possit, eo ipso quod habet eam intentionem, censetur reseruationem auferre.

Ad rationem ergo aduersariorum concedimus, cum, qui absoluere a peccatis confessis, eo ipso absoluere ab omnibus etiam omisiss inculpabiliter, sed non absoluere directe de eis iudicando, sed tantum absoluere indirecte, & non aliter quam sua absolutione a confessis perficiendo Sacramentum Pœnitentia, medio quo pœnitenti confertur gratia iustificans, quia remittuntur omnia peccata, etiam reseruata (quod etiam efficeret *Confessarius* ordinarius) dicta tamen absolutione non sufficit ad auferendam reseruationem peccati omisiss inculpabiliter, quia ea absolutione suppleret nequit defectum confessionis illius media reseruatione requiri, nec defectum iudicij directi facienda ab habente facultatem sufficiemt media reseruatione requisiti, & ad quod confessio reseruati ordinatur & requiritur.

Quia tamen, vt pœnitens validè absoluatur a peccatis etiam non reseruatis, necessarium est auferre excommunicationem, tam reseruatum quam non reseruatum, ideo qui habet potestatem absoluendi a reseruata, eo ipso quod absoluere pœnitentem à reseruata, quamvis intentione absoluere a reseruatis, non potest.

tem à peccatis, quamvis intentione tantum communis & generali, etiam absoluere ab excommunicatione reseruata. Sic tamen absolitus ab excommunicatione reseruata, quamvis non teneatur eam explicare in sequenti confessione, & absolutionem ab ea petere (quia explicatio excommunicationis, & peccati absolutionis ab ea, non est necessaria, quando iam absolutione est obtenta) tenetur peccatum reseruatum, cui annexa est, confiteri habenti facultatem in illud, quia ablatione excommunicationis non explicata modo dicto facta, non auferetur reseruatio peccati quamvis reseruata Papæ. Id verò quod Diff. III. diximus, nempe ablatione excommunicationis reseruata etiam auferri reseruationem peccati & culpe, cui erat annexa, tantum est verum, aut quando excommunicatione ita auferitur à peccato, ut non maneat amplius annexa, aut quando excommunicatione scienter & ratione sui auferitur absolutione; non verò quando absolutione auferitur ignoranter, & equali per accidens, ut pœnitens validè absoluatur à confessis, & quamvis non reseruatis.

Obseruandum tamen est, vt optimè Vasquez & *Filiuclius* Tract. 7. c. 11. quæsto 3. quod quando inculpabiliter omittitur peccatum reseruatum, fit habenti iurisdictionem in illud ex priuilegio non facto ipsi Confessario, sed pœnitenti, eligendi *Confessarium*, qui possit illum a reseruatis absoluere, vt contingit in *Iubileis*, tunc pœnitens manet liber à reseruatione peccati inculpabiliter omisso, non absolutione; quia non absoluere directe à reseruato omisso, quamvis inculpabiliter, sed manet liber voluntate Superioris volentis quodrum cesseret reseruatio, quia eo ipso quod Superior concedit pœnitenti facultatem eligendi *Confessarium* pro reseruatis, censetur auferre reseruationem, quando pœnitens confitetur intra tempus assignatum, quamvis omittat peccatum reseruatum, dummodo inculpabiliter omittat. Limitatio autem temporis, intra quod solet praescribi confessio reseruatorum facienda, tantum operatur, quod si priuilegiatus in eo tempore non confiteatur, aut si confitetur, & inculpabiliter omittat reseruatum, non maneat liber à reseruatione.

DIFFICULTAS IX.

Vtrum pœnitens ex priuilegio, verbi gratia Iubilei, absoluens in aliquo die septimanæ à reseruatis, antequam impletat omnia quæ præcipiuntur facienda per totam septimanam, et post absolutionem non impletat reliqua, ita absolitus maneat, ut non teneatur postea coram Superiori pro absolutione comparere.

Difficultas procedit in casu, in quo pœnitens accedit ad confessionem bona fide, id est animo faciendo, quæ ad effectum dicti priuilegii necessaria sunt; quia si accedit animo non faciendo illa, non manet absolitus à reseruatis, immo nec à non reseruatis, si aliqua via non excusat à peccato mortali, quod committit accedendo dicto animo pro absolutione à reseruatis.

Circa hanc difficultatem conuenient Doctores, cum, qui bona fide & dicto animo accedit, manere

nere absolutum à reseruatis, quia absolutio conferatur ab ita conditione de futuro, inò absolute à culpis non facta absque ea conditione, est nulla; ergo eo ipso quod pœnitens virtute priuilegij absolutum à reseruatis, verè & absolute manet absolutus ab illis.

Punctum ergo difficultatis in eo est, An talis pœnitentia maneat absolutus à reseruatis, ut etiam maneat ab ita onere & obligatione iterum illa confitendi Superiori cui reseruata sunt, quando reliqua requisita non implet.

Non definet qui existimat, pœnitentem, qui reliqua requisita non implet, quamvis bona fide & animo illa implendi ad confessionem accedat, teneri postea ad comparendum coram Superiori cui peccatum est reseruatum, ut ei illud iterum confiteatur; quia dictum priuilegium concessum videtur sub onere faciendi omnia qua ad lucrandam indulgentiam Iubilei requisita sunt, aut sub onere iterum peccata reseruata confitendi, si reliqua requisita non implet.

Corduba, Henriquez lib.6.cap.16. Suarez disp.31.n.5. Valsquez quæst.91.art.3.dub.6. existimat, talem pœnitentem ita absolutum à reseruatis manere, ut quamvis reliqua requisita non implet, non teneatur iterum illa Superiori nec alteri confiteri, & merito: quia dicta priuilegia ab solutè conceduntur, & ab ita onere, ut ex ipsis priuilegijs constat, & satis rationabiliter, cum concedatur pœnitentibus bona fide, & dicto animo procedentibus; ergo.

Id vero quod addit Suarez, nempe pœnitentem ita ab solutum teneri sub mortali ad implenda omnia requisita ad lucrandam indulgentiam, quasi teneatur ex pacto quodam virtuali in facultate concessa inclusio, falsum est, ut aduerit Henriquez: quia quamvis pœnitens, quando reliqua non implet, non lucretur indulgentiam, nullo tamen sufficienti fundamento ostendi potest ad id teneri ex pacto aliquo, aut ex alio titulo.

Filliucius. Suarez. Valsquez. Sed an ita absolutus, qui reliqua requisita non implet, maneat liber à reseruatione peccati reseruati omisi inculpabiliter, est sub controvèrsia: quia Filliucius cap.10. & alij affirmant (quod probabile existimat Suarez num.24.) immorit tamen, ut optimè Valsquez; quia talis pœnitens nec liberatur à reseruatione media ab solutio, quia nullus ab solutio liberatur à reseruatione, nisi ab solutio directa à reseruato in confessione explicato; nec liberatur voluntate Superioris, quia ab ita fundamento præsumitur, Superiorum velle pœnitentem, qui non implet omnia requisita ad lucrandam indulgentiam, gaudere priuilegio confessionis reseruationis peccati omisi, quamvis inculpabiliter, cum tale priuilegium concedatur ad melius lucrandam indulgentiam.

DIFFICULTAS X.

¶ **T**rum posuit quis obligari ab Ecclesia ad iterum confitendum peccata, à quibus est iam legitimè absolutus.

Supponimus, confessionem peccatorum à quibus iam quis est legitimè absolutus, esse sufficientem ad ab solutio obtinendam: quia, ut

diximus Disp. iv. Diff. 11. peccata, quamvis iam confessa & remissa, sunt legitima & sufficiens materia Sacramenti Pœnitentiae; & quamvis eadem confessio, quia est materia proxima, neque diuersis absolutionibus & diuersis Sacramentis pœnitentiae deseruire, sicut nec eadem ablutione diuersis Baptismis, nihilominus eadem peccata possunt, ut subsunt diuersis confessionibus, quia sunt materia remora, sicut eadem aqua potest, prout subsunt diuersis ablutionibus, deseruire diuersis Baptismis. Accedere autem iterum ad confessionem eorumdem peccatorum, nō est à prima ab solutio appellare, quia hoc fieri non potest, cum ab solutio sit definitiva, & ultima sententia; sed est eadem peccata iterum iudicio & sententia subiungere, in quo nullum est inconveniens.

Ita tamen iterata confessio eorumdem peccatorum est sufficiens ad ab solutio obtinendam, ut etiam sit utilis ad nouum fructum Sacramenti non solùm gratia, in quo Doctores conuenient, sed etiam remissionis pena temporaria, ut contra Scotum & Gabrielem docent communiter Doctores: quia Sacramentum Pœnitentiae, quod sufficienter coalecit ex iterata eorumdem peccatorum confessione, & ex ab solutio, non tantum habet ex institutione Christi gratiam conferre, sed etiam penam remittere, vel totam vel partem, pro dispositione penitentis.

Hoc ergo supposito difficultas est, An possit quis ab Ecclesia obligari ad confessionem peccatorum a quibus iam est legitimè absolutus.

S. Thomas Quodlib. 1. art. 12. Durandus in 4. d. 17. q. 15. nu. 10. Dionysius Cistertiensis d. 23. art. 2. & Ledeima 2. p. 4. q. 8. art. 2. dub. 19. partem negatiuum tentant, que inveniuntur in Extrauag. Inter cunctas, de Priuilegijs, dum dicitur, ablendum esse, teneri aliquem confiteri peccata que confessus est, & quod liberatus debitor maneat obligatus ad iterum soluendum.

Et ratione probatur Primo, quia de ratione legis humanæ est, quod sit secundum rationem tolerabilis; Iex autem ad iteratam confessionem obligans, est ad modum intolerabilis & difficultis. Secundo, quia Ecclesia efficiere nequit, ut materia Sacramenti, quæ necessaria non est, fiat necessaria; peccata autem legitimè confessa, quamvis fiat materia sufficiens, non tamen necessaria.

Alexander verò 4. p. q. 18. niemb. 4. art. 5. Adrianus in 4. q. 5. de Confessione, num. 9. Maior d. 17. q. 6. & Angelus v. Confessio 5. num. 9. partem affirmatiuum merito tradunt, quam non leuit confirmari Statutum quoddam Cistertiensium à duobus Pontificibus confirmatum, quo statuitur, ut Fratres, qui intra annum confitent ordinario Confessori, teneantur semel in anno eadem peccata mortifera suo Superiori confiteri.

Et ratione probatur, quia haec repetita confessio est actio exterior & honesta, & non parum utilis proiectui spirituali, & paci conscientie, ut patet; & non est intolerabilis, nec ad modum difficultis, ergo potest à Superiori humano præcipi. Quod autem non sit intolerabilis, nec ad modum difficultis, in quo tota difficultas cōsistit, declaratur: quia quamvis repetita confessio eorumdem peccatorum sit ex se difficultis, supposita tamen institutione, & vnu confessionis, & obligatione primæ confessionis, & attentis fructu & utilitate iterata confessionis, absque dubio sit tolerabilis, & non ad modum diffi-

difficilis, & ut talis indicatur communiter: pauci enim, & forsan nullus ex his qui peccata iterum confitentur, indicant se rem intolerabilem facere. Et sane si prima peccatorum confessio, supposita eius institutione & utilitate, talis esse indicatur, ut potuisset ab Ecclesia præcipi, quamvis non fuisse præcepta a Christo, ut diximus Disp. vi. i. Diff. iv. iterata confessio, quamvis non sit præcepta a Christo, etiam poterit præcipi ab Ecclesia, cum non sit difficilior quam prima.

Ex quo constat ad primam rationem aduersorum.

Ad secundam autem negamus, Ecclesiam non posse materiam Sacramenti, alias liberam, efficeri necessariam, eam præcipiendo (sicut etiam Sacramentum Confirmationis, & etiam Extremæ Vunctionis, quod Christus non reliqui sub præcepto) quia præcipere materiam quam Christus liberam reliquit, non est materiam a Christo institutam mutare, alia instituendo, quod nequit ab Ecclesia fieri.

Ad Extraugantem *inter cunctas*, pro aduersariis adductam, respondemus, eam tantum procedere de facto, quando nullum est præceptum iterandi confessionem, quia in ea tantum intendit Pontifex, eos qui ex priuilegio confessi sunt alii quam proprio Sacerdoti, non teneri de facto eadem peccata proprio Sacerdoti confiteri, non tamen negat id posse ab Ecclesia præcipi.

DIFFICULTAS XI.

Utrum Superior possit concedere facultatem, ut subditus a reseruatis absoluatur cum onere postea comparandi coram Superiori.

Conueniunt Doctores, Superiorum posse concedere facultatem, ut subditus absoluatur a reseruatis cum onere comparandi coram ipso Superiori, vel ut ipsi iterum reseruata Sacramentaliter confiteatur, & ab ipso absolutionem accipiat, vel saltet ut ipsi rationem peccati reseruata reddat, & pœnitentia sibi ab inferiore imponatur: & id non solum posse in casibus quibus annexa est excommunicatio, sed etiam in illis quibus non est annexa, ut ex præ & vsu Ecclesie constat.

Id autem potest Superior multis modis efficeri. Primo, iteratam confessionem, sive Sacramentalem absolutioni subiectam, sive non Sacramentalem præcipiendo, quod hoc modo nequit nisi a Pontifice fieri. Secundo, id potest efficeri, petendo a subdito votum, vel iuramentum quo ipse subditus ad iteratam confessionem obligetur ex Religione. Tertio, pacto mutuo inter Superiorum & subditum de iterata confessione facienda, sive implicito, & contentu in aliquo Statuto generali, quo conceditur facultas confitendi peccata reseruata Confessario ordinario, cum onere comparandi coram Superiori (ut conceditur in nostra Societate, iter agentibus, & etiam eis qui in aliquo Collegio negotiorum causa versantur) sive pacto expresso, in quo nulla fit coactio subdito, cum ea concessio fiat a Superiori, cedendo in gratiam ipsius subditi cuius quod habet ut ipsi fiat confessio reseruatorum.

Observandum tamen est, quoties pœnitens a reseruatis absolitus sub onere comparandi obligatur ad id, quando aliud non constat, non obligari

ad comparandum coram Superiori, ut ipsi iterum peccata Sacramentaliter confiteatur, ut dicemus Diffic. x. i. i. quia ad finem reseruationis id non est necessarium, quia sufficit dicere Superiori peccata, expectando ab eo quid ipse expediens iudicetur: haec tamen dictio, seu manifestatio, ad quam pœnitens obligatur, dicitur confessio, etiam quando non sit Sacramentaliter, quia est consummatio quedam confessio Sacramentalis antea factæ Confessario ordinario.

Ita tamen pœnitens, cui conceditur facultas ut absoluatur a reseruatis cum onere comparandi coram Superiori, potest ad comparandum obligari, ut quando de facto obligatur, obligetur sub mortali, ut aduertunt Vafquez q. 93. ar. 1. du. 6. & Egi- Vasquez dius disp. 8. du. 1. 5. quia obligatur ad rem grauem, & ex virtute iustitiae aut religionis, quæ sunt strictæ obligationis.

DIFFICULTAS XII.

Utrum subditus absolutus ex facultate concessa cum onere comparandi, teneatur comparare, si ante absolutionem ignorauit dictum onus.

Supponimus, ut aduertit Suarez disp. 30. sed. 5. *Suarez* facultatem absoluendi a reseruatis concessam ut pœnitens absoluatur a Confessario inferiore cum onere comparandi, quando aliud non constat, non concedi de facto ita dependenter a notitia onoris comparandi habenda a pœnitente ante absolutionem, ut si eam notitiam non habeat, absolutione sit nulla: quia quamvis posset ita strictè concedi, tamen non creditur ita de facto concedi, quia id ester valde rigidum, & minus conueniens, utpote expostum periculo sèpè irritandi absolutionem: ex quo fieret, moribundum, dantem signa confessionis, & non habentem alia peccata nisi reseruata, & dictum onus ignorantem, & iam impotentem illud a Confessario percipere, inutilid absoluere.

Hoc supposito, difficultas est, An pœnitens ex dicta facultate absolutus, teneatur postea comparare, quando ipse ante absolutionem non habuit notitiam onoris comparandi.

Non desunt qui partem affirmatiuam tueantur, quia existimant, facultatem absoluendi a reseruatis concedi a Superiori cum onere comparandi, esse illam concedere cum præcepto Superioris obligantis subiectum ad comparandum, præceptum autem Superioris virget post absolutionem, quamvis subditus illud ignorauerit ante absolutionem.

Vafquez vero querit q. 93. ar. 1. dub. 6. & Egidius Vasquez disp. 8. du. 1. 5. partem negatiuam tradunt, & merito: quia pœnitens, qui absoluatur ex facultate concessa cum onere comparandi, tantum tenetur ad comparandum ex pacto exposto vel implicito inter ipsum, & Superiorum concedentem dictam facultatem; inter hunc autem Superiorum, & inter pœnitentem qui ante absolutionem ignorauit dictum onus, nequit esse dictum pactum, ut patet; ergo. Quod autem pœnitens ex facultate cum eo onere concessa absolutus, tantum tenetur ex pacto, probatur, quia non tenetur ex voto, nec ex iuramento; quia supponimus nec id voulisse nec iurasse; nec tenetur ex præcepto Superioris cum fa-

cul-

cultatem cum eo onere concedentis, quia non teneatur ex precepto Superioris, quando Superior eam facultatem concedens est Episcopus (& multò minus quando est Parochus) quia Episcopus non potest (& multò minus Parochus) iteratā confessio-
nem, non tañum Sacramentalem, sed nec con-
summatuam Sacramentalis præcipere: nec tene-
atur ex precepto Superioris, quando Superior eam
facultatem concedens est Pontifex, quia iste cre-
ditur cum eodem onere dictam facultatem con-
cedere, cum quoam concedunt reliqui Pastores
inferiores; isti autem nequeunt cum tali præcepto
eam concedere. Ex quo constat ad rationem ad-
uersariorum.

DIFFICULTAS. XIII.

*Vtrum de facto in Iure ita sit commissa
inferioribus Confessariis facultas ab-
soluendi a reseruatis in aliquibus cas-
ibus, ut absolutus postea teneatur cor-
am Superiore eam facultatem conce-
dente comparere.*

Trident.

Supponimus, in quo Doctores conueniunt, pro articulo mortis, siue physico siue morali, quando non adest qui habeat iurisdictionem ordinariam vel delegatam in casus reseruatos, esse in Iure concessam omnibus Sacerdotibus facultatem absoluendi a quibuscumque reseruatis, ut constat ex Tridentino less. 14. cap. 7. in quo additur, extra eum articulum nihil posse circa casus reseruatos: quod intelligitur de Sacerdotibus inferioribus, quia extra eum non possunt, & non de Episcopis, quia his extra eum articulum conceditur facultas absoluendi a reseruatis, quando adest legitimum impedimentum, ut diximus Diff. VI.

Hoc ergo supposito, difficultas est, An in dictis casibus ex dicta facultate absoluti a reseruatis, teneantur, cessante articulo mortis, aut alio legitimo impedimento, comparere coram Superiori.

Conueniunt Doctores, absolutos a casibus reseruatis quibus annixa est excommunicatio, quan-
tum non reseruatis Pontifici, teneri articulo mortis, aut alio legitimo impedimento cessante (excepto impedimento impubertatis, quia pueri non obli-
gantur ad comparendum, cessante pueritia) quam
primo commode possit, comparere coram Su-
periore a quo extra eum articulum, aut extra aliud
legitimum impedimentum erant absoluendi, ut
generaliter decernitur in cap. Eos qui 22. de Sen-
tentiis excommunicationis, in 6. I. mo non sunt ab-
soluendi, antequam ab eis exigatur iuramentum
comparendi, ut pro absolutione ab excommuni-
cationibus reseruatis dicimus Tractat de Excom-
municatione Disp. xv. Diffic. III. & prædictos ad
minus teneri comparere ratione excommuni-
cationis, ut in eo cap. significatur. Nihilominus non
sunt excommunicatio exprimenda est Superiori,
sed etiam peccatum ob quod incursa est excom-
municatio, ut satis significatur in dicto cap. Eos
qui, & constat ex fine comparandi, nempe ut præ-
dicti penitentiam & medelam conuenientem a
Superiore accipiant, quia penitentia & medela
pro peccato confertur non pro excommunicatio-
ne, quæ est pœna, & non culpa.

Punctum ergo difficultatis in eo est, An sic ab-

soluti, qui comparere teneantur coram Superiore, ut ei peccata reseruata exprimant, ad id teneantur, ut a peccatis reseruatis iterum Sacramentaliter ab-
soluantur.

Non desunt qui partem affirmatiuam tenuerunt
(quam etiam insinuat Valsquez quæst. 91. art. 3. Valsquez
dub. 8.) quia ex una parte sic absoluti possunt ad
id obligari saltem ex pacto, & ex altera parte Super-
iori concessionis facultatis sub onere comparendi
absolutè facta, denotat se velle ut postquam peni-
tentes sibi in ea necessitate prospexerint, postea
comparantur ad illud idem, ad quod alias, si non
fuerint absoluti, debeat comparare, sed si præ-
dicti non fuisse absoluti ab inferiore Confessa-
rio, comparari erant ut a reseruatis Sacramen-
taliter absoluarentur; ergo.

Nauarrus verò cap. 26. nū. 26. Suarez dis. 30. Nauarrus
sec. 5. & Henriquez lib. 6. cap. 9. partem negati. Suarez
um tradunt, & merito: quia quanuus Superioris Henriquez
potuerit sic absolutos obligare saltem ex pacto ad
iteratam confessionem Sacramentalem reseruato-
rum, creditur tamen de facto noluisse, quia id nulli
exprimitur, & ad finem reseruationis, nempe
ut penitentes quoad reseruata dirigantur a Superiore
non est necessaria confessio Sacramentalis,
qua est durior, sed sufficit confessio non Sacramen-
talis, quæ est facilior, & multò minus onerosa.

Superior ergo concessionis facultatis sub onere
comparandi absolutè facta, non denotat se velle,
ut penitentes, postquam sunt sic absoluti, teneantur
comparare ad illud idem, ad quod comparatu-
ti erant si non fuisse absoluti, quia quando non
sunt absoluti, non est onus aliquod supra expre-
sionem peccatorum Superiori faciendam ei Sacra-
mentaliter illa confiteri, cum teneantur alicui illa
Sacramentaliter confiteri: at postquam confessi
sunt illa Sacramentaliter alteri, non est modicum
onus supra confessionem non Sacramentalis
non exigentem dolorem, nec propositum, nec alii-
quam aliam dispositionem confiteri Sacramen-
taliter, quod non est presumendum Superiori vel-
le dum id non exprimit.

Addimus, penitentes à casibus reseruatis ab-
solutos ab Episcopis in articulo mortis, vel quando
est aliud legitimum impedimentum, & à reli-
quis inferioribus Sacerdotibus in articulo mor-
tis, non solum teneri comparare coram Superiori,
quando absoluti sunt à casibus quibus annixa est
excommunicatio, in quo Doctores conueniunt,
sed etiam (quidquid dicat Suarez) quando abso-
luti sunt à casibus quibus non est annixa excom-
municatio, quia facultas Episcopis in dictis Iuri-
bus concessa ad absoluendum à reseruatis, quibus
excommunicatio annixa est in articulo mortis,
aut alio legitimo impedimento existente, exenta
est à Doctribus ad absoluendum à quibuscum-
que alijs, quanuus forsan eis non sit annixa ex-
communicatio; ergo etiam extendenda est cum
eodem onere, cum quo in Iure concessa est ad ab-
solendum ab illis quibus annixa est excom-
municatio: qui si absoluti ab Episcopis in articulo
mortis, aut alio legitimo impedimento existente à
casibus quibus non est annixa excommunicatio,
teneantur postea comparere, non minus tenebuntur
absoluti à reliquis inferioribus Sacerdotibus in
articulo mortis a similibus casibus, quia facultas
illa concessa non est magis absoluta, & minus li-
mitata, quam concessa Episcopis.

DIFI

DIFFICULTAS XIV.

Virum Confessarius inferior posse pœnitentem, confidentem casus reservatos, absoluere, cum onere comparendi coram superiori pro reservatis.

Sanctus Thomas in 4. dist. 17. q. 3. art. 4. quæ
stion. 2. ad 4. Paludanus q. 5. art. 1. Gabriel
q. 1. art. 3. dub. 2. Antoninus tit. 14. c. 19. & Silue-
ster v. Confessio 1. q. 19. absoluunt, nulla alicuius ne-
cessitatis mentione facta, docent, in inferiore Con-
fessarium posse absoluere pœnitentem, confiten-
tem peccata resuata, cum onere comparandi co-
ram superiore pro referuatis, quia existimant, re-
feruationem non fieri quoad absolutionem à re-
feruatis, sed quoad confessionem non Sacramen-
tilem, ut subditus teneatur deferre peccata re-
suata ad superiore ut ab ipso circa illa dirigatur,
& pro eis pœnitentiam aut medelam conuenien-
tem accipiat: fieri autem potest, vt quis absolu-
tur ab omnibus peccatis, etiam à referuatis, &
quod maneat obligatus ad deferenda peccata re-
suata superiori pro directione circa illa; ergo
habens causum referuatos potest etiam ab eis absolu-
ui ab inferiore Confessario, cum onere & ob-
ligatione comparandi coram superiore pro re-
feruatis.

Sotus, Suarez, Henriquez & Aguilins. Doctrinam hanc Sotus in 4. dist. 18. q. 2. art. 5. Suarez disp. 31. feft. 3. Henriquez lib. 6. c. 15. Aegidius disp. 8. dub. 15. & alij limitant, vt tantum fit vera, quando occurrit graui aliquia necessitas abolutionis, vt quando non potest omitti confessio aut Communio sine graui nota subditus, quia tunc rationabiliter potest praesumi, superioriem concedere facultatem ad id. Imo Sotus, Henriquez & Suarez eam amplius limitant: Sotus, vt tantum fit vera, quando peccatum referutatum non haberet annexam excommunicationem; Henriquez vero & Suarez, quando subditus prater peccata referutata etiam confutetur alia non referutata.

Richardus verò in 4. dist. 17. art. 2. q. 8. Adria-
nus quæst. 4. de Confessione, Vaquez q. 91. art. 3.
dub. 9. Turrianus disp. 31. dub. 6. & plures alij re-
centiores, docent, & merito, Confessiarium in-
feriore extra articulum aut periculum mortis
(quod etiam moraliter est articulus mortis) non
posse absoluere à reseruatis, quamvis eis non sit
annexa excommunicatio, & quamvis pœnitens et
iam confiteatur peccata non reseruata. Quod satis
significat Tridentinum scilicet 14. c. 7. dum autem, Sacer-
dotes extra articulum mortis nihil posse in casibus
reseruatis; & dum supponit, in casibus reseruatis
non esse legitimos iudices extra articulum mortis,
monens Sacerdotes ut pœnitentes habentes casus
reseruatos extra cum articulum remittant superio-
ribus & legitimis iudicibus.

Et ratione probatur, quia reseruatio peccati est limitatio iurisdictionis inferiorum quod illud; ergo nullus potest à peccato reseruato absoluī ab inferiori Sacerdote absque facultate superioris, quia absolutio ab eo peccato efficit à non iudice; extra articulum autem mortis inferior Confessarius non habet facultatem superioris ad absolucionem à reseruatis, ut dicitur in Tridentino.

Quod si respondeas Primo, inferiores Sacer-

dotes habere iurisdictionem in peccatum reser-
uatum ex voluntate superioris presumpta seu in-
terpretativa saltē, in casu graui necessitatis;
contra hanc responsionem est in primis, quod
voluntas presumpta seu interpretativa non suffi-
cit ad concedendam iurisdictionem, quia non est
vera aliqua voluntas praesens polititia, quia quis vo-
lit aliquid, sed quia vellere, si illud aduerteret, ut dic-
imus Tractatu de Actibus humanis Disputatio-
ne 1. Difficultate 11. Deinde, quia si ita esset, non
potuistis Tridentinum dicere, extra articulum
mortis nihil illos posse in casibus referuntis, id est
nullam habere potestatem & iurisdictionem ad
absoluendum ab illis; & non potuistis supponere,
extra dictum articulum inferiores Sacerdotes
non esse iudices.

Quod si Secundò respondeas, inferiores Sacerdotes extra articulum mortis non habere iurisdictionem in peccata reseruata, ac proinde non posse ab illis directè & per se absoluere; tamen quia habent iurisdictionem in non reseruata, à quibus potest directè & per se absoluere, ideo posse etiam à reseruatis indirectè & per accidentis absoluere.

Contra hanc responsionem Primò vrget Tridentinum, dum ait: *Cum extra articulum mortis Sacerdotes nihil possint in casibus reservari, id unum persuadent paenitentibus, ut ad superiores pro beneficio absolutionis accedant. Si ergo Sacerdotes inferiores, post auditionem referuatorum, possent ab illis absoluere aliquo modo, iam aliquid possent in casibus referuatis sibi confessis, & non tantum supereret persuadere paenitentibus accessum ad superiores pro beneficio absolutionis ab illis, quia post auditionem possent prius ab illis absoluere, & postea illis persuadere ut tempore debito ad superiores accedant.*

Secundò contra eamdem responsionem est, quod si Sacerdotes inferiores nequeunt directè à referatu absoluere, nequeunt in casu praesentis Difficultatis ponitentem confitentem referatu absoluere, quia tunc directè & per se absoluere ab illis omnia tunc pronuntiantur pontificis ab

solutio[n]is, quae non prestatimenter tenetimur ab illis, iudicando de eis auditio[n]e in confessione, & ut referuatis cognitis: quia sicut tunsi penitens confiteri vult, tenetur omnia peccata etiam refermata confiteri, ita etiam inferiores Sacerdotes, si absoluere volunt, tenentur ab omnibus sibi confessis absoluere, quia sententia absolutionis commensurata debet confessioni: absoluere autem directe nihil aliud est, quam a peccatis in confessione auditis absoluere: & absoluere indirecte & per accidens, solum est, media absolutione a peccatis auditis, conferre gratiam remissiua[m], etiam eorum peccatorum quae non sunt confessa, vel quia sunt oblita, vel quia non est obligatio illa confitendi ob aliquam causam.

Tertio contra eamdem responsem est, quod ex ea sequitur, extra articulum mortis in calu grauis necessitatis eum, qui habet mortalia & venialia, posse confiteri simplici Sacerdoti non approbat, & ab eo absoluiri ab illis. Consequens autem est contra consuetudinem Ecclesiarum. Sequela probatur, quia simplex Sacerdos habet iurisdictionem completam in venialia; ergo auditus mortalibus & venialibus posset penitentem absoluere cuiam a mortalibus.

Id vero quod aduersarij supponunt, nempe reseruationem non esse quoad absolutionem a reseruatis, falsum est, ut constat ex Tridentino vbi supra.

Ex dictis constat Primò, quod sicut grauis necessitas in casu præsentis Difficultatis non sufficit ad dimidiandam seu mutilandam confessionem, id est ad non confitenda reseruata (quia damnum, quod in casu præsentis Difficultatis euenire potest, non proueniret ex confessione reseruati, sed ex defectu iurisdictionis Confessarij inferioris in reseruata) ita etiam non sufficit ad dimidiandam absolutionem, id est ad non absoluendum a reseruatis, sed tantum a non reseruatis.

Constat Secundò, peccata reseruata habentem posse extra articulum mortis procedere, ac si non haberet copiam Confessarij, ac proinde in casu grauis nota, ex eo quod non communicet aut non celebret, posse absque prævia confessione sola contritione perfecta iustificatum communicare, aut celebrare, quamvis peccatis reseruatis sit annexa excommunicatio.

Observandum est, pœnitentem habentem peccata reseruata quæ non confitetur, vel quia eorum est oblitus, vel quia iusta aliqua de causa non tenetur illa confiteri, iuxta ea quæ diximus Disp. ix. Diffic. x. validè absoluere (quamvis peccatis reseruatis sit annexa excommunicatio, dum excommunicatio tolerata sit) ab inferiore Confessario a reliquis peccatis confessis non reseruatis, quia absolvitur ab habente iurisdictionem in peccatis confessis, ac proinde mediæ eæ absolutione, utpote valida, conferri gratiam remissiæ etiam reseruatorum, ex quo peccata reseruata dicuntur per accidentem & indirectè absoluere.

Addidimus, quamvis peccatis reseruatis sit annexa excommunicatio, dum excommunicatio tolerata sit, quia quamvis eis sit annexa, dum pœnitentia excommunicatione excommunicatus non sit non toleratus, validè absolvitur a reliquis peccatis, si alias obliuione excommunicationis, aut alia via excusetur a peccato mortali suscipiendo absolutionem in statu excommunicationis, iuxta ea quæ diximus Tract. de Excommunicatione Disp. iv. Difficultate III. manebit tamen excommunicatio post absolutionem validam a peccatis, quia gratia remissiæ peccatorum reseruatorum non est expulsiva excommunicationis: si tamen excommunicatus ea excommunicatione sit non toleratus, quamvis obliuione aut alia via excusetur a peccato mortali susceptionis, inutilidè absolvitur, quia est incapax seu inhabilis ad susceptionem Sacramenti Pœnitentiae, ut ibidem diximus.

DIFFICULTAS XV.

Vtrum subdito per se, vel per alterum licentiam petenti a superiori, ut post alteri confiteri reseruata, teneatur illam concedere.

Caietanus. Caietanus in Summa v. Confessio, conditio Sotus. *Antoninus.* Cne 10. Sotus in 4. dist. 18. q. 2. art. 5. Antoninus 3. p. tit. 14. cap. 19. & plures alij docent, superiori posse dictum pœnitentem a solis reseruatis Sacramentaliter absoluere, & cum pro absolu-

tione aliorum ad inferiorem Confessarium remittere. Ex quibus Caietanus & Sotus causam rationabilem ad id requirunt, & dicunt, occupationem ordinariam Prælatorum esse sufficientem ad id, Probari autem potest, quia quamvis integritas confessionis & auditionis peccatorum sit iure diuino necessaria ad absolutionem, nihilominus ex rationabili causa, qualis in Prælatis est ordinaria occupationis, potest confessio & auditio aliorum peccatorum non reseruatorum omitti, confessis & auditis tantum reseruatis; ac proinde ex ea causa potest superior a reseruatis tantum confessis & auditis Sacramentaliter absoluere. Addit Caietanus, hanc esse Prælatorum consuetudinem in Curia Romana, & ob id oppositam opinionem iudicari temerariam.

Adrianus vero in 4. quæst. 4. de Confessione, Suarez disput. 21. scđt. 1. Valquez quæst. 91. art. 3. Sotus, dub. 10. & Silvester v. Confessio 1. quæst. 19. docent, superiori non posse Sacramentaliter absoluere dictum pœnitentem, nisi auditus omnibus mortalibus, etiam non reseruatis (imò hunc esse usum in Curia Romana, testantur Silvester, Suarez & Valquez) & merito: quia integritas confessionis & auditionis mortalium est iure diuino necessaria ad absolutionem Sacramentalis, ut docet Tridentinum sess. 14. cap. 5. ergo non est omnibus mortalibus, nisi ob urgentissimam causam, quæ redditum dimidiationem aut mutilationem confessionis & auditionis, qualis non est quæ sumi potest ex occupatione, nec ex alio impedimento superiorum, præfertim cum post absolutionem reseruatorum, & post adhibitam conuenientem medelam proillis, posset pœnitentem pro absolutione Sacramentali omnium, tam reseruatorum quam non reseruatorum, ad inferiorem Confessarium remittere, quod non debet onus graue pœnitentiū indicari, præfertim cum superior etiam teneat sigillo confessionis.

DIFFICULTAS XVI.

Vtrum subdito per se, vel per alterum licentiam petenti a superiori, ut post alteri confiteri reseruata, teneatur illam concedere.

Conueniunt Primò Doctores, quocies subditus prudenter timet aliquid graue damnum confessioni extrinsecum sibi evenientrum, si superiori confiteatur, verbi gratia, reuelationem confessionis, vel odium superioris, vel abusum confessionis in ordine ad gubernationem subditi, teneri superiori ex iustitia licentiam concedere, quia tunc iniuriam irrogat subdito, intendendo eum cogere ut sibi in dictis casibus confiteatur: & etiam teneri ex fidelitate, aut ex iustitia muneri pastoris debita, eam licentiam concedere, si ex negatione prudenter timeat graue aliquid documentum spirituale subditi, quamvis oriundum ex passione aut ex alia fragilitate subditi, verbi gratia, defectum integratitatis confessionis, aut Communione abilique prævia confessione, aut nimiam dilationem confessionis & Communionis, aut multo minorem fructum, quia reseruatio sit & cedere debet in utilitatem subditi, & non in detrimentum. Id tamen intelligitur, quan-

quando ex concessione licentia non timetur graue documentum aliorum, verbi gratia, facilitas in peccando, spe similis licentia obtainenda, quia si id timeatur, negari potest, imo & debet, quia potius est prospiciendum communitati, quam particulari persona: & etiam tenetur ad eam negandam, quando prudenter timeret, concessionem esse futuram occasionem subdito peccandi.

Conueniunt Secundo, quando ex negatione licentiae non timetur prudenter damnum aliquod graue, aut minoritas graue fructus subditi, non teneri superiorum, licentiam concedere, quamvis subditi refugiat illi confiteri ob verecundiam, aut ob timorem amittendi bonam opinionem apud illum, aut ob aliam difficultatem, quasi intrinsecam & annexam confessioni superiori facienda, quia ad id nec tenetur ex iustitia, nec ex fidilitate sui officij. Imo quando nullum damnum prudenter timeret, magis expedier licentiam negare: quia tunc negatio maxime congruit fini resurrectionis,

quia tunc, vt supponimus, absque aliquo damno subditi proderit ad cautionem in futurum.

Quia vero de facto regulariter ex negatione licentiae peritae plus periculi potest prudenter timeri, quam ex concessione illius, ideo quando superior non habet in particulari iustas aliquas rationes ad illam negandam, conuenientius erit illam concedere, vt aduertunt Suarez, disp. 30, sect. 4, & Suarez. Egidius disp. 8, dub. 14.

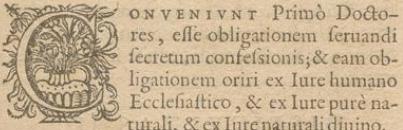
Obseruandum tamen est, Confessarium licentiam pro subdito potenter, ita cautè teneri procedere, vt superior nequeat personam coniucere; alias Confessarius fractor erit aut sigilli Sacramentalis, si id ex confessione non sit, aut secreti naturalis, si nouit extra confessionem: nec superior poterit interrogare quis sit pro quo licentia petitur, nec alias circumstantias per quas posuit in notitiam subditi denire, quia id esset ad fratelli signum sigilli, vel secreti naturalis prouocare & inducere.

DISPUTATIO XIII.

De sigillo confessionis.

DIFFICULTAS I.

Quo Iure sit obligatio seruandi secretum confessionis.

ONVENIUNT Primo Doctores, esse obligationem seruandi secretum confessionis, & eam obligationem oriri ex Iure humano Ecclesiastico, & ex Iure purè naturali, & ex Iure naturali diuino. Et in primis oritur ex humano Ecclesiastico lato in can. *Sacerdos, de Pœnitentia, d. 6.* & in cap. *Omnis virisque sexus, de Pœnitentiis & remissionibus.* Secundo oritur ex Iure purè naturali virtutis iustitiae, quia ex virtute iustitiae tenemur famam proximi prospicere. Tertio oritur ex Iure naturali diuino virtutis religionis, quia ex virtute religionis tenemur ad seruandum secretum confessionis ob reuidentiam ipsi debitam, ne fiat odiosa: quod Ius dicitur naturale, quia supposita institutione Sacramenti confessionis, oritur ex natura virtutis religionis; & dicitur diuimum, quia oritur ex virtute religionis, non absolute, sed supposita diuina institutione confessionis a Christo facta.

Conueniunt Secundo Doctores, obligationem seruandi secretum confessionis esse tantam, vt in nullo casu, saltem extra confessionem, in iure pœnitentie licitum sit illud reuelare, vt constat ex perpetua Ecclesie traditione, & vt ex dicendis constabit: & ob id obligatio haec per antonomasiam dicitur *sigillum*, quia sub hac maxima obligatione contentum & clausum est secretum confessionis, tamquam sub sigillo.

Est tamen difficultas, Vnde oriatur, quod obligatio seruandi secretum confessionis sit tanta, vt in omni casu sit seruandum.

Circa quam conueniunt Primo Doctores, tantam obligationem non oriri sufficienter ex dicto Iure purè naturali iustitiae, quo tenemur famam

proximi prospicere, quia ex eo Iure non obligamur in omni casu adhuc extra confessionem ad seruandum proximo secretum, & ad eius famam prospiciendum; quia absque iniustitia contra proximum potest reuelari secretum, quando reuelatio est necessaria ad vitandum maximum aliquod damnum a biplio proximo iniuste inferendum.

Conueniunt Secundo communiter Doctores, tantam obligationem non oriri tantum ex dicto Iure Ecclesiastico, quia licet ex eo, dum fuit & perseverat, sufficienter oriatur, quia ex Iure præcipitur secretum confessionis in omni casu, & fermi ab habente potestatem ad id præcipiendum, & ex sufficienter causa, ne scilicet odiosa fiat confessio pœnitentibus, quod eff malum maximum omnium quæ oriri possunt ex non seruando secretum illius; nihilominus, quia a principio institutionis Sacramenti confessionis semper fuit dicta strictissima obligatio, & semper erit, & non semper fuit dictum Ius Ecclesiasticum, & poterit cessare si Pontifex illud abrogare velit, ideo dicendum est esse aliud Ius, ex quo semper fuerit & futura sit dicta obligatio.

Est ergo punctum difficultatis, Quod sit hoc Ius, ex quo semper orta fuit sufficienter & oriunda est dicta obligatio, an scilicet ex dicto illo Iure naturali diuino religionis, an ex aliquo diuino positivo Christi.

Vasquez quæst. 93, art. 4, dub. 1. Valentia q. 8. Vasquez. puncto 1. Henriquez lib. 6, cap. 19. Egidius disp. 6, Valentia. dub. 2. Reginaldus lib. 3, cap. 1. & Turrianus disp. Henric. put. 33, dub. 1. docent, dictam obligationem Egidius. quæ semper fuit & erit, non oriri sufficienter ex Reginald. Turrianus. eo Iure naturali diuino, sed ex quodam Iure diuino positivo superaddito a Christo institutioni Sacramenti confessionis, quo Christus intuitu reuidentis confessionis instituit præcepit in omni casu seruari secretum confessionis, quia ex Iure naturali diuino religionis non sit obligatio seruandi secretum confessionis, nisi quando ad id ex iustitia tenemur, quia tantum tunc irrogatur iniuria,

Q. 2. seu